

Пише: Часлав Д. Копривица
субота, 08 јун 2019 03:59

Прошлоседмични догађаји на КиМ, иницирани инвазијом „косовских“ снага на сјевер КиМ, бацили су још свјетлости на оно што смо већ одавно знали, а што лаковјерни, корумприрани или пропагандом званичне Србије заведени до сада нијесу успјели, или пак нијесу хтјели да схвате. Ипак, чини се да најважнији аспект посљедње шиптарске агресивне провокације није саучесничко дјеловање Запада с илегалним „властима“ из Приштине, што није новост, већ понашање УН. „Косовски специјалци“ су, наиме, ухапсили двојицу службеника УМНИК-а, који имају дипломатски имунитет, при чему је један, руски држављанин, био изложен врло озбиљнином физичком злостављању. УН веома „млако“, малтене преко воље реагују, а приштинске „власти“ су чак тражиле од УН да се функционеру УМНИК-а укину имунитет – да би му могли судити (!); у УН су, како јављају руски медији, у пола гласа изјавили да ће ту молбу „размотрити“! Тек је на изричито и оштро тражење Русије несрећни дипломата пуштен и превезен на лијечење на ВМА. Други ухапшени службеник УМНИК-а се и не помиње...

Но то није све када је ријеч о мисији УН на КиМ. Неколико мјесеци раније исти тај УМНИК огласио се ненадлежним у спору између Србије и „привремених институција“ на КиМ, по ЦЕФТА-споразуму, а поводом незаконитог увођења такси од стране потоњих. УМНИК је својевремено, приликом склапања споразума о слободној трговини унутар подручја ЦЕФТА, њега потписао у име „привремених институција“, јер оне ни тада нити сада не располагаху међународноправним капацитетом. Оглашавање ненадлежним утолико представља „поруку“ Србији да и за УН КиМ тобоже више није територија под њиховим старатељством, већ, ваљда, некаква држава с којом треба рјешавати спорове било у директном контакту, било на релевантним форумима на којима се иначе рјешавају међудржавни спорови. Наравно, то није правно санкционисано стање ствари, већ је ријеч о томе да Запад, путем ометајућих механизма закулисног утицаја, жели да створи утисак да је, рецимо, КФОР и *de iure* (а не само *de facto*) НАТО, да су, што се КиМ тиче, да су УН *de iure* замијењене путем ЕУ, која је, иначе, прије година дана прогласила окончање управљачке мисије ЕУЛЕКС, а све то да би се на концу створио утисак да је КиМ *de iure*

држава.

Дакле, ЕУЛЕКС је своје завршио, па, ваљда, треба и УНМИК, а ако *правно* гледано *није* тако, тада ћемо се (Запад) потрудити да УН на терену *изгледају*

смијешне и беспредметне, јер су у нескладу с политичком (па и повијесном) тзв. „реалношћу“. Укратко, стварањем утис(а)ка, који је у правном смислу привид, жели се што више земаља, а на крају и Србија, подстаћи да протиправној „реалности“ на терену саобразе и правно вредновање косовскометохијске ситуације. Захваљујући фактичком утицају Запада унутар УН, подрива се обавеза свјетске организација коришћења свог правно-политичког капацитета на КиМ, а УН се чак и не жале на ту омогућеност, већ службено говоре латентно саучесничким гласом заједно с покровитељима „косовске независности“.

Стога је и све мање убједљив приговор тези да Србија треба да прогласи окупацију КиМ, јер би то био одговор на понашање УН као да тог документа нема, и као да више не постоји њихова мисија на КиМ. У крајњој линији, та резолуција је била документ који је требало да прибави правни оквир за интересну током којег би се устројио правно-политички систем на КиМ, тако што би се изашло у сусрет одређеним захтјевима

Пише: Часлав Д. Копривица
субота, 08 јун 2019 03:59

албанске мањине, али уз поштовање територијалног интегритета СРЈ/Србије. Ако Резолуција није искоришћена у ту сврху, већ само да се физички удаље српске власти с територије своје покрајине – да би се једнострано, мимо сагласности Србије, створиле институције које се самовољно понашају као да су држава, тада се може сматрати да је примјена поменутог документа УН у пракси била у несладу с њеним декларативним дијелом, којим се потврђује државноправни континуитет територије Покрајине с њеним претходним статусом.

Пошто је Запад ту резолуцију злоупотребио за стварање фактичкога стања супротног неким њеним кључним провизијама, тада и оштећена страна може бити власна да изјави своју одлучност да истраје у привржености ономе што је зајамчено Уставом РС и међународним правом, укључујући и саму резолуцију. Дакле, чином проглашења окупације ми не бисмо довели у питање Резолуцију, већ оно што се, супротно управо њеним одредбама, покушава успоставити на терену, захваљујући дволичној политици земаља-агресора из 1999, које саботирајући мандат УН, настоје да доврше свој наум из времена Агресије.

Уосталом, онога тренутка када су приштински илегалци прогласили некакву независност, УН су биле у обавези да је пониште, јер то није било у складу с Резолуцијом, остале релевантне акте УН, да и не помињемо. Према Кумановском споразуму једина оружана сила на КиМ су снаге УН, али од прошле јесени имамо некакву „Косовску војску“. Када је КФОР упозорен на нелегалност и тог чина и те „установе“, они су се, слиједећи агенду НАТО, дрско оглушили о своју обавезу. УН ни декларативни нити стварно ни послје 12 година нијесу ништа предузеле против илегалног чина скупине лица у Приштини, као што је мало вјероватно да ће НАТО пресвучен у КФОР ишта предузети против „Косовске војске“.

Због тога флагрантнога и дугогодишњег безакоња, се тенденцијом даље ескалације, Србија се у једном тренутку треба коначно осјетити слободном да дјелује у складу правним стањем ствари. Наша држава би на тај начин само, бранила слово и дух документа УН од стране оних који манипулишу УН, наводећи их да раде супротно својим одлукама. Није ли то исто оно што су иницијатори Апела за одбрану КиМ покренули: бранити *идеални топос* државе Србије од активности фактичких носилаца највиших државних функција, који раде супротно њеном Уставу, а против њене територијалне цјеловитости, као што би и (унормаљена, од „разграничитеља“ на својем челу ослобођен) Србија бранила идеални топос УН од њених фактичких узурпатора?

Поменути догађајем отворена су још нека питања. Ако држављанин Русије с

Пише: Часлав Д. Копривица
субота, 08 јун 2019 03:59

дипломатским имунитетом универзалне организације цјелокупног човјечанства може бити тако бестијално третиран од стране косовских „државних службеника“, шта да очекују Срби који би остали да живе на територији сјутрашњег „суверене“, тј. нашим „разграничењем“ с приштинским одметницима, одржављене „Косове“? Вучић се, наиме, у својем „историјском“ обраћању Скупштину поново заклео у „безалтернативност“ разграничења, а министар спољних послова Дачић је нешто касније отишао и даље, нагласивши да оно треба бити обављено по начелу правне конвалидације онога што Срби и Шиптари на КиМ „држе“.

Међутим, не само што ријеч и потпис „косовских власти“, очигледно, ништа не вриједи него је јасно да Запад не би прстом мрднуо да заштити иједнога Србине и Србе као народ на КиМ, само уколико би непочинства и злочини шиптарских „власти“ остали скривени од глобалних – читај: западних медија, за шта би се западњачка политичка врхушка, нема никакве сумње, постарала. Како знамо? Сјећа ли се ико да је Запад икада спријечио непријатељске снаге у ратовима од 1991. да уништавају српске цивиле? Штавише, знамо за случајеве да им је у томе посредно помагао. Да ли је било када упутио вјеродостојне пријетње било коме ко се активно супростављао повратку српских

прогнаника?

Послије најаве једнога од главара шиптарских побуњеника из српске покрајине да они неће примијенити одредбу о такозваној Заједници српских општина, структури која према Бриселском споразуму нема никакве извршне надлежности, додатно се појачава утисак о томе да приштинским побуњеницима не треба ништа вјеровати. Понашање супротно овом упозорењу представљало би чин криминалне недоговорности. Ако Запад, на тобожње чуђење наших власти, ћути на још један израз непоштовања онога на шта су се обавезали бандити пресвучени у одијела, тада је, по ко зна који пут јасно (узгред, паметнима – одавно, а ентузијастима „разграничења“ – тек сада, уколико све вријеме не глуме да су невјешти), да Запад и Шиптари од почетка и непрекидно раде у тијесном садејству, и то према сљедећем „начелу“: уступци српске државе на штету функција сопственог суверенитета у окупираном дијелу Старе Србије треба да остану трајни, док су уступци „Косовара“, макар и само симболички, а суштински безначајни, као што је ЗСО, од почетка били замишљени као привидни и/или привремени, дакле нешто што се у било којем тренутку може опозвати.

Притом, то би било утолико лакше учинити уколико би Србија којим (несрећним) случајем признала „независност“ одметничке творевине на својој територији, будући да би тиме све раније договорено из времена КиМ-провизорија постало мање-више „унутрашња ствар“ једне „државе“. У сваком случају, чини се да макар сада мора бити недвосмислено да ни приштински одметници нити Запад од самога почетку нијесу мислили да се држе оних елемената споразумā који не одговарају њиховом једином и коначном циљу – неповратном признању окупираног КиМ као државе, и од стране Србије.

Шта је рјешење? – то је оно што ће свакога ко покушава да наглас размишља о овоме питању упитати они носиоци власти, којима је то реторички, или боље: вулгарно еристички, увод за заговарање трајног и неповратног одрицања Србије од своје јужне покрајине, или макар њеног лавовског дијела, јер се, тобоже, нема куд иначе. Ако предсједник каже да „замрзнути конфликт“ није рјешење, зато што га Шиптари неће, тада поводом тога треба примијетити сљедеће. Замрзнути конфликт је правни термин за продужени изостанак сагласног рјешења питања државноправног статуса неке територије под спором. То предсједник, као правник, сигурно јако добро зна.

О српском повратку на Косово и Метохију – пледоаје за државну стратегију активног чекања

Пише: Часлав Д. Копривица
субота, 08 јун 2019 03:59

О српском повратку на Косово и Метохију – плодоаје за државну стратегију активног чекања

Пише: Часлав Д. Копривица
субота, 08 јун 2019 03:59

